

I

*I*sabelle Forrester stond naar de tuin te kijken bij het raam van haar slaapkamer in het huis aan de Rue de Grenelle in het zevende arrondissement van Parijs. Het was het huis waarin zij en Gordon de afgelopen twintig jaar hadden gewoond, en waar haar twee kinderen waren geboren. Het dateerde uit de achttiende eeuw en aan de straatkant was het voorzien van hoge, imposante bronzen deuren, die op een binnenplaats uitkwamen. Het huis zelf was daaromheen in een U-vorm gebouwd. Het was vertrouwd, oud en mooi, met hoge plafonds en schitterende lambriseringen, fraai lijstwerk en parketvloeren met de kleur van cognac. Alles om haar heen werd onberispelijk in orde gehouden. Isabelle runde het huishouden met zwier en precisie, en met een ferme maar vriendelijke hand. De tuin was perfect onderhouden en de witte rozen die ze jaren geleden had geplant, werden vaak de mooiste van Parijs genoemd. Het huis stond vol met antieke spullen die zij en Gordon door de jaren heen hadden verzameld, hier in de buurt en tijdens hun reizen. Een deel ervan was nog van haar ouders geweest.

Alles in het huis glansde, het hout was perfect in de olie gezet, het zilver was gepoetst en de kristallen muurlampen glinsterden in het felle junilicht dat door de gordijnen van haar slaapkamer werd gefilterd. Isabelle draaide met een lichte zucht weg van het uitzicht op haar rozentuin. Ze wist niet of

ze er verstandig aan deed Parijs die middag te verlaten. Tegenwoordig ging ze nog maar zelden ergens heen, omdat de gelegenheden daarvoor zo zeldzaam waren. En nu ze de kans had om weg te gaan, voelde ze zich er schuldig over vanwege Teddy.

Sophie, Isabelles dochter, was de dag daarvoor met vrienden naar Portugal vertrokken. Ze was achttien jaar oud en zou de komende herfst aan de universiteit gaan studeren. Theodore, de zoon van Isabelle, was degene die haar – nu al veertien jaar – aan huis gebonden hield. Hij was drie maanden te vroeg ter wereld gekomen en had tijdens zijn geboorte ernstig letsel opgelopen, waardoor zijn longen zich niet goed hadden ontwikkeld, met als gevolg dat zijn hart was verzwakt. Hij kreeg thuis onderwijs en was nooit naar school gegaan. Het merendeel van zijn leven was hij bedlegerig geweest en nu, op zijn veertiende jaar, verplaatste hij zich met een rolstoel door het huis wanneer hij te zwak was om dat op eigen kracht te kunnen doen. Als het buiten warm was, reed Isabelle hem in zijn rolstoel de tuin in en indien hij zich goed voelde, liep hij er dan even rond. Of hij bleef gewoon zitten. Zijn levenslust was tomeloos en zijn ogen straalden zodra zijn moeder de kamer in kwam. Hij had altijd wel een geestige opmerking paraat, of iets wat hij haar wilde vertellen. Ze hadden een band die woorden, tijd en jaren ontsteeg, en ook de afschuwelijke angsten die ze samen onder ogen hadden gezien. Af en toe had ze het gevoel dat ze twee mensen met één ziel waren. Ze gaf hem kracht en de wil om te leven, praatte uren met hem, las hem voor, hield hem in haar armen als hij te zwak en ademloos was om te kunnen praten, en maakte hem wanneer ze kon aan het lachen. Hij bekeek het leven net zoals zij. Hij deed haar altijd denken aan een kwetsbaar vogeltje met gebroken vleugels.

Zij en Gordon hadden met zijn behandelend arts gesproken over een hart-longtransplantatie in de Verenigde Staten, maar ze waren tot de conclusie gekomen dat hij te zwak was om zo'n operatie – en misschien zelfs al de reis – te kunnen overleven. Dus was er geen sprake van dat een van beide risi-

co's werd genomen. De wereld van Theodore bestond uit zijn moeder en zuster en bleef beperkt tot de elegante grenzen van het huis aan de Rue de Grenelle. Teddy's vader had altijd problemen gehad met zijn ziekte en Teddy had zijn leven lang verpleegsters gehad. Zijn moeder was echter degene die het merendeel van de tijd voor hem zorgde. Ze had haar vrienden, haar eigen bezigheden en iets als een eigen leven al lang geleden gelaten voor wat die waren. Gedurende de afgelopen jaren was ze alleen 's avonds – en dan nog maar zelden – de deur uit gegaan, met Gordon. Het was haar missie Teddy in leven en gelukkig te houden. Door de jaren heen had dat betekend dat zijn zuster Sophie minder tijd en aandacht kreeg, maar dat leek ze tot op zekere hoogte te begrijpen en Isabelle was altijd lief voor haar. Teddy diende nu eenmaal voorrang te krijgen, want daar hing zijn leven van af. In de afgelopen vier maanden, vanaf het begin van de lente, was Theodore beter dan anders geweest, waardoor zijn moeder dit zeldzame reisje naar Londen kon ondernemen waarop ze zich zo verheugde. Bill Robinson was met het idee gekomen en aanvankelijk had het iets onmogelijks geleken.

Isabelle en Bill hadden elkaar vier jaar geleden leren kennen tijdens een receptie die was gegeven door de Amerikaanse ambassadeur in Frankrijk – een oude studiegenoot van Gordon uit Princeton. Bill zat in de politiek en werd beschouwd als een van de machtigste mannen in Washington, en waarschijnlijk de rijkste. Gordon had haar verteld dat William Robinson ervoor had gezorgd dat de huidige president in het Oval Office was geïnstalleerd. Hij had een groot, bijna onmeetbaar fortuin geërfd en zich vanaf zijn jeugd al aangetrokken gevoeld tot de politiek en de macht die die met zich meebracht. Hij bewoog zich in die wereld als een vis in het water en gaf er de voorkeur aan achter de schermen te blijven. Hij handelde in politieke macht en was in staat koningen te maken, maar bij hun ontmoeting was Isabelle juist onder de indruk gekomen van zijn rustige en gewone manier van doen. Toen Gordon haar Bills omstandigheden had beschreven, leek het moeilijk te geloven

dat hij zo rijk en machtig was. Bill was ontzettend bescheiden en discreet en dat had haar meteen in hem aangestaan. Hij was relaxed, zag er verbazingwekkend jong uit en had een rap gevoel voor humor. Tijdens het diner had ze naast hem gezeten en immens van zijn gezelschap genoten. Ze was blij en verbaasd geweest toen hij haar de week daarna een brief had geschreven en later een kunstboek had gestuurd waarover ze het hadden gehad. Ze had hem verteld dat ze er al eeuwen naar op zoek was aangezien het niet meer in de boekhandel verkrijgbaar was. Omdat hij veel dringender dingen te doen had, had het haar verbaasd en ontroerd dat hij zich dat had herinnerd en de moeite had genomen ernaar op zoek te gaan en het haar toe te sturen. Kunst en zeldzame boeken waren zijn hartstocht.

Ze hadden eindeloos gesproken over een verzameling schilderijen die in die tijd in een grot ergens in Nederland waren gevonden en spoorloos waren geweest sinds de nazi's er in de oorlog mee vandoor waren gegaan. Daardoor hadden ze het vervolgens over vervalsingen gekregen, en kunstroven, en uiteindelijk over restaureren, waarmee zij zich had beziggehouden toen ze Gordon leerde kennen. Ze had na hun trouwen als leerling-restaurateur in het Louvre gewerkt en tegen de tijd dat ze daarmee vanwege de komst van Sophie was gestopt, had men haar zowel vakbekwaam als getalenteerd gevonden.

Bill was gefascineerd geweest door haar verhalen, net als zij door de zijne, en gedurende de maanden daarna was er over de telefoon en door brieven een eigenaardige maar aangename vriendschap tussen hen ontstaan. Ze had een paar zeldzame kunstboeken gevonden die ze hem had toegestuurd, en toen hij weer een keer naar Parijs kwam, had hij haar opgebeld en gevraagd of hij haar mee uit lunchen kon nemen. Ze had geaarzeld en toen ja gezegd. Dat was een van de zeldzame keren geweest dat ze Theodore rond lunchtijd alleen had gelaten. Hun vriendschap was bijna vier jaar geleden begonnen, toen Teddy tien was geweest. Door de jaren heen was die vriendschap tot bloei gekomen. Hij belde van tijd tot tijd, op voor hem vreemde tijdstippen, als hij nog laat aan het werk was en het voor

haar vroeg in de ochtend was. Ze had hem verteld dat ze elke morgen om vijf uur opstond om Teddy te verzorgen. Het had nog eens zes maanden geduurd voordat hij had gevraagd of Gordon er bezwaar tegen had dat hij haar belde. Ze had het Gordon nooit verteld. Bills vriendschap was haar geheime schat geworden, die ze toegewijd voor zich hield.

'Waarom zou hij daar bezwaar tegen hebben?' had ze op verbaasde toon gevraagd. Ze wilde zijn telefoontjes niet ontmoedigen. Ze genoot er zo van met hem te praten en ze hadden zoveel gemeenschappelijke interesses. Op een vreemde manier was hij haar enige werkelijke contact met de buitenwereld geworden. Haar eigen vrienden belden haar al jaren niet meer. Ze was steeds minder bereikbaar geworden omdat ze dag en nacht voor Teddy zorgde. Ten aanzien van bezwaren van Gordon tegen Bills telefoontjes had ze wel zo haar eigen zorgen. Toen ze de eerste kunstboeken van Bill had ontvangen, had ze dat aan Gordon verteld. Hij had geschrokken gekeken, maar niets gezegd. Hij had er verder geen bijzondere belangstelling voor getoond, en zij had haar mond gehouden over de telefoontjes. Die zouden moeilijker te verklaren zijn geweest, hoe onschuldig ze ook waren. De dingen die ze tegen elkaar zeiden waren nooit persoonlijk, nooit ongepast. Ze kwamen geen van beiden uit zichzelf met mededelingen over hun privéleven en hadden het in het begin ook maar zelden over hun respectieve wederhelften. Hij was eenvoudigweg een vriendelijke stem die zich op eens, in de donkere uren van de vroege ochtend, liet horen. En omdat de telefoon in hun slaapkamers in de nacht nooit rinkelde, wist Gordon er niets van. Ze vermoedde dat Gordon er bezwaar tegen zou hebben als hij het wist, en daarom had ze het hem nooit verteld. Ze wilde het geschenk van Bills telefoontjes of zijn vriendschap niet verliezen.

Aanvankelijk belde Bill eens in de zoveel weken. Toen kwamen zijn telefoontjes geleidelijk vaker. Een jaar nadat ze elkaar hadden ontmoet, waren ze weer samen gaan lunchen. En een keer, toen Gordon er niet was, had Bill haar 's avonds mee uit eten genomen. Ze hadden gedineerd in een rustige bistro in

de buurt van haar huis en toen ze weer thuiskwam, had ze tot haar stomme verbazing gemerkt dat het al na middernacht was. Ze had het gevoel gehad dat ze als een verwelkte bloem de zon en de regen had opgezogen. De dingen waarover ze hadden gesproken hadden haar ziel gevoed, en zijn telefoontjes en zeldzame bezoeken hielden haar op de been. Isabelle had – behalve haar kinderen – verder niemand om mee te praten.

Gordon was al jarenlang directeur van de grootste Amerikaanse investeringsbank in Parijs. Hij was achtenvijftig, zeventien jaar ouder dan Isabelle. Ze was zich ervan bewust dat ze door de jaren heen van elkaar vervreemd waren geraakt en ze dacht dat dat door Teddy kwam. Gordon kon het voortdurend ziek zijn dat als een zwaard van Damocles boven het hoofd van het kind hing, niet verdragen. Hij had het zichzelf nooit toegestaan een echte band met Teddy op te bouwen, en dat wisten ze allemaal. Zijn aversie jegens Teddy's ziekte was zo extreem dat die aan een fobie grensde. Teddy was zich daar terdege van bewust, en toen hij jonger was, had hij gedacht dat zijn vader hem haatte. Maar naarmate hij ouder werd, ging hij het anders zien. Toen hij tien was, begreep hij dat zijn ziekte zijn vader bang maakte, dat hij er bijna door in paniek raakte, en dat hij daar alleen aan kon ontsnappen door zijn zoon totaal te negeren, te doen alsof hij niet bestond. Teddy had hem dat nooit kwalijk genomen en hij sprak er openlijk over met Isabelle, met een weemoedige blik in zijn ogen, alsof hij het had over een land dat hij graag zou willen bezoeken, maar waarvan hij tegelijkertijd wist dat dat nooit zou gebeuren. Het kind en zijn vader waren vreemden voor elkaar, bijna alsof ze elkaar nooit hadden ontmoet. Gordon sloot hem buiten, stopte al zijn energie in zijn werk – zoals hij al jaren had gedaan – en zorgde ervoor zo ver mogelijk uit de buurt te blijven van het leven thuis, en met name zijn echtgenote. Het enige familielid tot wie hij zich lichtelijk aangetrokken scheen te voelen, was Sophie. Haar karakter leek veel meer op het zijne dan op dat van haar moeder. Sophie en Gordon deelden veel standpunten en een zekere gereserveerdheid in hun visie en optreden. Bij Gordon was dat

een gevolg van het jarenlang optrekken van muren tussen zichzelf en de emotionelere kant van het leven, die hij in alle gevallen als een zwakte beschouwde en die hem totaal niet aansprak. Sophie leek domweg het karaktertrekje te hebben geërfd dat haar vader in zichzelf had geschapen. Zelfs als baby was ze veel minder lief geweest dan haar broer en had ze er de voorkeur aan gegeven alles zelf te doen in plaats van iemand om hulp te vragen, en al zeker Isabelle niet. Gordons kilte was bij haar vertaald in onafhankelijkheid, een soort afstandelijke trots. Isabelle vroeg zich soms af of het een instinctieve reactie van Sophie was geweest op het feit dat haar broer zoveel tijd van haar moeder nodig had. Om zich niet achtergesteld te voelen door wat voor haar niet beschikbaar was, had ze zichzelf en haar eigen wereldje ervan overtuigd dat zij van hen niets nodig had. Heel af en toe barstte ze tegenover haar moeder uit, maar gewoonlijk had ze bijna geen vertrouwelijkheden met Isabelle gedeeld en nooit over haar gevoelens gesproken als ze dat kon vermijden, wat ze meestal kon en deed. Als ze iemand in vertrouwen nam, wist Isabelle, waren dat haar vriendinnen. Isabelle had altijd de hoop gekoesterd dat ze als Sophie ouder werd een of ander gemeenschappelijk terrein zouden vinden en vriendinnen zouden worden. Maar tot op heden was de relatie met haar dochter voor haar geen gemakkelijke geweest.

Gordons kilheid jegens zijn echtgenote was daarentegen veel extremer. De afstand die Sophie tussen haar en haar moeder in stand leek te houden kon worden geïnterpreteerd als een poging om op eigen benen te staan – in tegenstelling tot de voortdurende behoefte van haar broer – en anders te zijn dan hij. In haar geval leek het bijna een poging om te bewijzen dat ze de tijd en de energie die haar moeder haar door Teddy's ziekte niet kon geven, ook niet nodig had. In Gordons geval scheen het in iets veel diepers te zijn geworteld, dat soms – zo voelde Isabelle dat in elk geval – een intense wrevel leek jegens haar en de wrede lotswending waardoor ze waren opgezaald met een gehandicapte zoon, waarvan hij haar de schuld leek te geven.

Gordon had een emotieloze levensvisie en bekeek het leven gewoonlijk vanaf een veilige afstand, alsof hij wel naar de wedstrijd wilde kijken maar er niet aan wilde deelnemen. In dat opzicht verschilde hij van Teddy en Isabelle, die hartstochtelijk waren over alles wat ze voelden en daar ook uitdrukking aan gaven. De vlam die zij en het kind deelden, had Teddy ondanks zijn ziekte in leven gehouden. Haar toewijding aan haar zoon had Gordon in emotioneel opzicht al lang geleden van haar vervreemd, vrijwel vanaf de geboorte van Teddy. Jaren voordat ze Bill leerde kennen had Gordon een eigen slaapkamer in gebruik genomen. In die tijd had hij daar als verklaring voor gegeven dat zij te laat naar bed ging en te vroeg opstond en dat hij daar wakker van werd. Maar ze had terecht gevoeld dat er méér achter stak. Ze had de situatie tussen hen echter niet beroerder willen maken door een confrontatie met hem aan te gaan, en dat had ze later ook niet gedurfd. Wel wist ze al lange tijd dat Gordons affectie voor haar eerst minder was geworden en uiteindelijk geheel was verdwenen.

Isabelle kon zich zelfs niet meer herinneren wanneer ze elkaar voor het laatst hadden aangeraakt, of gekust, of de liefde hadden bedreven. Dat was een feit dat ze nu accepteerde. Ze had al lang geleden geleerd zonder de liefde van haar echtgenoot te leven. Vaak had ze vermoed dat hij Teddy's ziekte niet alleen met haar associeerde, maar haar er ook de schuld van gaf, ook al hadden de artsen haar geruststellend verzekerd dat zijn vroeggeboorte en kwalen haar schuld niet waren. Zij en Gordon hadden er nooit over gesproken en ze kon zichzelf op geen enkele manier van zijn stilzwijgende beschuldigingen vrijspreken. Maar ze voelde ze altijd aan, wist dat ze er waren. Het leek alsof alleen al het zien van Isabelle Gordon de ziekenkamer van het kind in herinnering bracht. Net zoals hij zijn zoon vanaf diens geboorte had afgewezen vanwege zijn tekortkomingen en zijn ziekte, had hij dat uiteindelijk ook met Isabelle gedaan. Hij had een muur opgetrokken tussen hemzelf en zijn vrouw, om de in zijn ogen verachtelijke ziektebeelden uit te bannen. Wat hij vanaf zijn eigen jeugd als zwakte had ge-

zien, had hij niet kunnen verdragen. Isabelle had aanvankelijk geprobeerd over die muur tussen hen heen te reiken, maar nu deed ze dat niet meer. Na Teddy's geboorte waren al die pogingen zinloos geweest. Gordon had zich ertegen verzet, tot zij uiteindelijk de grote, eenzame kloof tussen hen als een manier van leven had geaccepteerd.

Gordon was van nature altijd koel en zakelijk geweest. Men zei dat hij in zaken meedogenloos was en in geen enkel opzicht een warme persoonlijkheid had, maar desondanks was hij in het begin lief voor haar geweest. Zijn voor haar onbekende afstandelijkheid had ze bijna als een uitdaging gezien. Daarom had elke glimlach en elk warm gebaar dat ze had veroverd, als een overwinning aangevoeld – vooral omdat hij tegenover niemand anders blijk gaf van warmte. Ze was toen nog heel jong geweest en werd door hem geïntrigeerd. Hij leek zo competent, zo machtig en in veel opzichten indrukwekkend. Hij was een man die elk aspect van zijn wereld onder controle had. Isabelle had op haar beurt veel gehad wat Gordon aanstond en waardoor hij de stellige, geruststellende indruk had gehad dat ze een perfecte echtgenote voor hem zou zijn. Haar afkomst, zeer beslist, haar aristocratische erfgoed en naam, en haar belangrijke connecties waarvan hij op de bank veel profijt had gehad. Het familiefortuin was al jaren eerder in rook opgegaan, maar in maatschappelijke en politieke kringen was haar familie wel belangrijk gebleven. Hun huwelijk had zijn sociale status verbeterd, wat voor hem een belangrijke factor was. Ze was het perfecte accessoire om zowel zijn positie als zijn carrière te verrijken. Behalve haar aantrekkelijke afkomst had ze ook iets kinderlijk onschuldigs gehad dat de deur naar zijn hart korte tijd had geopend.

Los van de maatschappelijke bijbedoelingen die hij met dit huwelijk kon hebben gehad, had Isabelle als jong meisje zoiets liefs gehad dat iedere man daar moeilijk weerstand aan kon bieden. Ze was meelevend, vriendelijk en volstrekt te vertrouwen. De voorname levensstijl van Gordon, de aanzienlijke attenties die hij haar gaf en zijn uitstekende manieren toen hij

haar het hof maakte, hadden ervoor gezorgd dat ze hem als een soort held was gaan vereren. Ze was gefascineerd door zijn intelligentie en kwam onder de indruk van zijn macht en zijn succes in deze wereld. Omdat Gordon zeventien jaar ouder was dan Isabelle, had hij alle juiste dingen tegen haar weten te zeggen. Zelfs haar familie was laaiend enthousiast geweest toen hij haar ten huwelijk had gevraagd. Het was voor hen duidelijk geweest dat Gordon een perfecte echtgenoot zou zijn en uitzonderlijk goed voor haar zou zorgen. Dat hadden ze in elk geval gedacht. Ondanks zijn reputatie op de bank een harde onderhandelaar te zijn, leek hij ook ontzettend aardig voor haar, al bleek dat uiteindelijk niet het geval te zijn.

Tegen de tijd dat Isabelle Bill Robinson leerde kennen, was ze een eenzame vrouw die waakte over een wanhopig ziek kind, een echtgenoot had die maar zelden iets tegen haar zei, en een ongebruikelijk geïsoleerd leven leidde. Bills stem was soms het enige contact dat ze op een hele dag met een andere volwassene had, met uitzondering van Teddy's arts of zijn verpleegster. Bill leek ook de enige persoon ter wereld te zijn die zich werkelijk om haar bekommerde. Gordon vroeg zelden, zo niet nooit, hoe het met haar ging. Op zijn best kon hij na aandringen meedelen dat hij die avond niet thuis zou dineren, of de volgende morgen op reis ging. Wat hij door de dag heen deed, deelde hij niet langer met haar, en hun korte gesprekken versterkten alleen maar haar gevoel buiten zijn leven te zijn gesloten. De uren die ze pratend met Bill doorbracht openden de vensters naar een grotere, rijkere wereld. Voor Isabelle waren ze als een hap frisse lucht en een reddingslijn waaraan ze zich in donkere nachten vastklampte. Bill was degene die in de loop der jaren door hun gesprekken haar beste vriend was geworden, en Gordon was nu de vreemde in haar leven.

In het tweede jaar van hun vriendschap had ze dat Bill een keer geprobeerd uit te leggen tijdens een van hun gesprekken vroeg in de ochtend. Teddy was wekenlang ziek geweest, zij voelde zich uitgeput en kwetsbaar, en ze was depressief omdat Gordon de avond daarvoor zo koud tegen haar had gedaan. Hij

had tegen haar gezegd dat ze haar tijd verspilde door de jongen te verplegen, dat het iedereen duidelijk was dat hij binnenkort zou sterven en dat ze daar het beste maar vrede mee kon krijgen. Hij had gezegd dat het een zegen voor hen allen zou zijn als de jongen eindelijk overleed. Toen ze dat Bill die morgen vertelde, had ze tranen in haar stem en haar ogen gehad. Hij was geschokt door de gevoelloosheid van de vader van het kind en zijn wrede bejegening van Isabelle.

'Ik denk dat Gordon het me heel kwalijk neemt dat ik al die jaren voor Teddy heb gezorgd en daardoor niet zoveel tijd met hem heb kunnen doorbrengen als had gemoeten.' Ze ontving gasten voor hem, maar niet zo vaak als dat naar zijn idee zou moeten, wist ze. Gordon had haar er al lang geleden van overtuigd dat ze als echtgenote had gefaald. Het had Bill geërgerd te horen hoe bereidwillig ze wat Gordon zei accepteerde.

'Gegeven de omstandigheden lijkt het redelijk dat Teddy jouw eerste prioriteit is, Isabelle,' had Bill op zachttaardige toon gezegd. In stilte had hij maandenlang artsen geraadpleegd, in de hoop een wonderbaarlijke geneeswijze voor Teddy te vinden, maar wat hij van hen te horen had gekregen had hem niet beïnvloed. Isabelle zei dat het kind een degeneratieve ziekte had die een aanslag pleegde op zijn hart, dat zijn longen niet naar behoren functioneerden en zijn hele systeem langzaam achteruitging. Men was het erover eens dat het een wonder zou zijn als hij ouder werd dan een jaar of twintig. Wat Isabelle moest doorstaan en wat ze op een gegeven moment onder ogen zou moeten zien, had Bill vreselijk gevonden.